

Arrest

nr. 143 055 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMANS, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 11 maart 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 november 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) de aanvraag van 11 maart 2009 ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 17 januari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 9 maart 2009 ontvankelijk.

Op 18 september 2012 diende verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 17 oktober 2013, werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 maart 2013, werd door de ambtenaar-geneesheer een advies opgesteld.

Op 4 april 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 9 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 4 april 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 oktober 2013 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 oktober 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van de heer V.L.S. (bijlage 19ter).

Op 14 april 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.10.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest 'revenu global impose au titre de l'annee 2013' dd. 21.01.2014 en een 'attestation de non propriété' dd. 21.01.2014 waarin gesteld wordt dat betrokkene in 2013 geen belastbare inkomsten had en geen eigendom bezit. Deze attesten werden opgesteld op vraag van betrokkene, op basis van zijn persoonlijke verklaringen. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze attesten niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie heeft verzoeker conform artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorzien in een samenvatting van het middel zoals weergegeven in het verzoekschrift.

Verzoeker heeft in diens samenvatting van het middel nog de schending weerhouden van de artikelen 27, §1, alinea 2, 28 en 29 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort het WIPR) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn samengevat middel toe als volgt:

"Verweerder heeft, voortgaande op enkele feitelijke deducties, zich volledig in de plaats gesteld van de Marokkaanse administratie die overging tot de aflevering van de 2 betwiste stukken en is er aldus ten onrechte vanuit gegaan dat de 2 betrokken Marokkaanse overheden zonder een eigen verificatie, de 2 bewuste verklaringen hebben afgeleverd omdat er nu eenmaal om gevraagd werd.

Dit getuigt niet alleen van weinig vertrouwen in een buitenlandse administratieve overheid maar miskent ook het principe in art. 27§1, alinea 2 WIPR:

"De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid." 2. Verweerder heeft ook het verschil miskend tussen enerzijds een gewone buitenlandse (authentieke) akte en anderzijds een akte betreffende de Burgerlijke Stand (geboorte, huwelijk, overlijden) vermits voor het onderzoek van deze laatste strengere voorwaarden gelden.

3.

Voor wat betreft de bewijskracht van dergelijke akte, moet het tegenbewijs van het vermoeden dat voortvloeit uit art. 28 WIPR, door verweerder worden aangebracht wat kan met alle bewijsmiddelen.

Dit tegenbewijs wordt op geen enkele manier geleverd. De verwijzing door verzoeker naar de artikelen 27, 28 en 29 WIPR houdt dus veel meer in dan " een louter theoretische uiteenzetting."

Nota met opmerkingen Bij het onderzoek van de materiële motiveringsplicht mag de Raad zich niet in de plaats stellen van de administratieve overheid en kan dus enkel nagegaan worden of de beslissing geen kennelijk onredelijke fout of onachtzaamheid vertoont.

Echter, de Raad heeft in deze geen rechtsmacht, met verwijzing naar art. 27§ 1, lid 4WIPR. Het is de rechtbank van eerste Aanleg die uitsluitend bevoegd is om het geschil te onderzoeken.

Repliek verzoeker Gelet op de betwisting van de rechtsmacht van de Raad, moet dit dispuut eerst opgelost worden. Verzoeker benadrukt het verschil tussen onderhavige zaak, waarin 2 'gewone' administratieve akten afgeleverd worden door 2 verschillende Marokkaanse overheden en anderzijds de weigering tot erkenning van een huwelijksakte door de Dienst Vreemdelingenzaken, weigering die automatisch en direct leidt tot een negatieve beslissing inzake het verblijf in België.

Dit verschil is relevant voor wat betreft de beoordeling van de rechtsmacht van de Raad.

Voormelde 2 akten waren en zijn nuttig voor het onderzoek van de voorwaarden voor de gezinshereniging - gezinshereniging in casu tussen een meerderjarige zoon en zijn ouder met Belgische nationaliteit - maar waren noch zijn onontbeerlijk om tot de beslissing te kunnen komen.

M.a.w., ook andere documenten zouden kunnen aantonen dat verzoeker in Marokko geen inkomsten had, noch eigenaar was van een onroerend goed zoals een stuk grond of een huis/appartement.

Daarentegen stellen we vast dat de beoordeling van de rechtsmacht van de Raad telkens verband houdt met de weigering tot erkenning van de voorgelegde huwelijksakte, steeds een wettelijk vereist stuk in het geval van gezinshereniging van partners of gehuwden, want zonder (geldige) huwelijksakte geen gezinshereniging.

Gelet op de in gang zijnde discussie had de Raad van State, in een arrest dd. 18/03/2009, nr. 191.552, het onderscheid gemaakt naargelang het antwoord op de vraag wat het voorwerp van het verzoek was, wat deze Raad ertoe bracht te stellen dat alle motieven die hebben geleid tot de weigering van het verblijf, op hun wettigheid moesten getoetst worden.

De RvV, met 4 arresten van 02/03/2010, oordeelde dan - waar het ging om de niet erkenning van een huwelijksakte - dat het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het verzoek een uitspraak impliceerde omtrent het bestaan en de draagwijdte van een burgerlijk recht. Gelet op de bevoegdheidsverdeling op grond van art. 144 - 146 Grondwet, kon de Raad zich dus niet uitspreken over dit aspect.

De zoektocht naar het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het geschil leidde er dus toe dat zeer onduidelijk werd welke wettigheidstoets nog wel kon gebeuren door de Raad.

J. VERHELLEN, in haar boek: *Het Belgisch Wetboek IPR in familiezaken*, die Keure 2012, nr. 399 e.v., vroeg zich dan ook terecht af of er nog wel enige rechtsmacht overschoot voor de Raad en verwees hiervoor ook naar een bijdrage van I. Schippers: "Les compétences respectives du juge judiciaire et du juge administratif revisitées en droit des étrangers" in P. LEWALLE, *Le contentieux administratif, Questions d'actualité*, Luik, Anthémis, 2008, 132.

Daar waar de wetgever de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enige bevoegd maakte om kennis te nemen van individuele beroepen inzake toepassing van de Vreemdelingenwet, zou - bovenstaande redenering volgend - deze bevoegdheid zo goed als volledig worden uitgehold, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen gewoon zou kunnen onttrekken aan enige controle door de Raad. Dit kan niet de bedoeling zijn.

Reeds in haar noot onder het arrest Raad van State 18/03/2009 (T. Vreemd. 2009, nr. 3 pag. 208): "De erkenning van buitenlandse huwelijksaktes: ook een zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" schreef ze:

"Het is dus niet omdat het WIPR in art. 23 de mogelijkheid voorziet van een erkenningsprocedure bij de Rechtbank van eerste aanleg dat andere rechtscolleges geen erkenningsbevoegdheid zouden hebben. Het WIPR voorziet immers in verschillende wijzen van erkenning: de plano of rechtswegen, incidenteel in de loop van de gerechtelijke procedure en via een hoofdvordering bij de Rechtbank van eerste aanleg."

Dit standpunt gaat in alle geval nog meer op voor wat betreft de beoordeling van het eventueel onredelijk karakter van een beslissing wanneer het gaat om de beoordeling van 2 "gewone" administratieve akten uit het buitenland.

Indien het standpunt van verweerder zou gevolgd worden, dan zouden 10-tallen honderden of duizenden rechtszaken moeten ingeleid worden voor de – uitsluitend bevoegde Rechtbanken van eerste aanleg (sinds kort: Familierechtbanken).

De Raad kan derhalve in onderhavige zaak zich wel degelijk bevoegd achten en het kennelijk onredelijk karakter van de genomen beslissing vaststellen."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. [...]"

Artikel 40bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
1° [...]"

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° [...]

5° [...]"

Verzoeker is meerderjarig en diende om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie aldus aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste zijn", is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan (zie ook HvJ 16 januari 2014, C-423/12 Reyes). In deze zin kan de gemachtigde aldus vragen bewijzen van onvermogen uit het herkomstland voor te leggen, wat overigens niet wordt betwist.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn synthesesmemorie tracht te weerleggen, volgend op het door verweerder geuite standpunt in de nota, heeft de gemachtigde *in casu* niet het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omwille van een niet-erkenning van de bewijzen van onvermogen in de zin van de artikelen 27, 28 of 29 van het WIPR, maar meent de gemachtigde dat de door verzoeker voorgelegde bewijzen van onvermogen opgesteld zijn op vraag van betrokkene en op basis van zijn persoonlijke verklaringen zodanig dat deze verklaringen niet op de feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden en waardoor bijgevolg deze stukken geen afdoende bewijs van onvermogen van de betrokkene vormen.

Bijgevolg meent de Raad dat de aangevoerde schending van de artikelen 27, 28 en 29 van het WIPR niet dienstig kan worden aangevoerd *in casu*, noch dat dient te worden ingegaan op de discussie aangaande de rechtsmacht van de Raad en of deze al dan niet verschillend is of het een buitenlandse akte betreft die betrekking heeft op de staat van de persoon of op het vermogen van de persoon, nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet erkend zouden zijn in de zin van de voormelde bepalingen. De gemachtigde betwist de echtheid of de rechtsgeldigheid van de akten op zich niet, doch meent enkel dat aangezien ze expliciet zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, deze geen bewijswaarde hebben om het onvermogen van verzoeker hard te maken. Met andere woorden, er wordt wel erkend dat verzoeker deze verklaringen op eer heeft afgelegd voor de Marokkaanse autoriteiten, dus de voorgelegde attesten bewijzen wel dat verzoeker die verklaringen bij de Marokkaanse autoriteiten heeft afgelegd, doch deze autoriteiten hebben enkel de persoonlijke verklaringen van verzoeker geattesteerd.

Een schending van de artikelen 27, 28 en 29 van het WIPR wordt niet aangenomen.

Zoals verweerder terecht opmerkt in de nota staat in de « *attestation du revenu global impose au titre de l'année 2013* » van 21 januari 2014 letterlijk "sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'honneur" en in de « *attestation de non propriété* » van dezelfde datum staat letterlijk « *L.M. (...) n'est à sa connaissance propriétaire (...)* ». Bijgevolg blijkt hieruit dat de Marokkaanse autoriteiten in deze attesten duidelijk verwijzen naar hun bron voor de inhoud van de attesten, met name de verklaringen op eer van verzoeker zelf. De gemachtigde erkent wel dat de autoriteiten deze verklaringen hebben weergegeven

in hun attesten, doch motiveert dat gezien deze attesten volledig steunen op verzoekers eigen verklaringen, deze niet als afdoende bewijs van onvermogen worden in overweging genomen. Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde er ten onrechte vanuit gaat dat de Marokkaanse overheden zonder eigen verificatie de attesten hebben afgeleverd, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit de attesten blijkt dat de Marokkaanse overheden inderdaad tot enige verificatie zijn overgegaan. Bovendien stelt verzoeker zelf in de synthesememorie terecht dat ook andere documenten zouden kunnen aantonen dat verzoeker in Marokko geen inkomsten had, noch eigenaar was van een onroerend goed.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES